

המסע הרוחני והמטפל – חלק א'

מאת

אימן הר-אל (לשעבר goose) בוגר אוניברסיטת בר-אילן במדעי הטבע (ביולוג), N.D. נטורופת, ותזונאי קליני הוליסטי. התמחה בעיסוי אצל גדולי המורים בתאילנד, חבר הועד המנהל באגודת העיסוי וטיפול גוף בישראל, מורה ומטפל בכיר.

www.lotusim.co.il

מבוא

בקרב העוסקים בתחומי טיפול שונים קיימת כיום הסכמה המקובלת על הרוב: ישנו קשר בין המימד הרוחני והמסע האישי של המטפל ובין המתרחש בחדר הטיפולים. עם זאת, ישנו חוסר בהירות בנוגע ל"איך" מתבטא קשר זה. מטפלים שונים מנסים להסביר זאת בדרכים שונות, וב"עידן החדש" אנו מוצפים במושגים כמו "אנרגיות", "חיבור", "שידור", "אהבה קוסמית" ועוד, שלעיתים נראה שרק מוסיפים לערפל האופף את הנושא. מאמר זה נכתב על מנת להבהיר את המורכבות הקיימת.

ראשית, ברצוני להבהיר נקודה חשובה העומדת בבסיס הדברים. המאמר נכתב בהתבסס על ההבנה שרוח ונפש אינם דבר זהה. אני מתייחס לנפש כסך כל התכנים הפסיכולוגים (מודעים ולא מודעים) כולל זיכרונות, רשמים, כישורים וכל מה שאנו כוללים במסגרת המושג "אישיות". המילה mind באנגלית מקבילה מבחינתי ל"נפש". הרוח או הנשמה אינם הנפש. הנפש היא הצל של הרוח, ההשתקפות שלה בבריכת העולם. למרות שקיים מרכזיים בנפש מבטאים את הרוח היא אינה הדבר האמיתי, אלא רק השתקפותו. הדבר האמיתי הוא הרוח, האני האמיתי הגרעיני. זה שהיה קיים לפני התגלמות הגוף והנפש ומהווה את הניצוץ האלוהי בתוכו.

כל הכתוב במאמר זה מבוסס על התנסות אישית. בהקשר זה אני ממליץ לא לאמץ את הדברים כאמת מוחלטת. הם מיועדים להבהיר את הדרוש הבהרה, ולתת השראה שתניע לצאת למסע אישי.

מסע רוחני

ראשית, יש להבין מהו מסע רוחני ואולי אף חשוב מכך- מה אינו מסע רוחני אמיתי. **מסע רוחני** הנו **מסע שעושה בן האנוש אל מעבר לאנושיותו**. המסע הרוחני מוביל, כשמו כן הוא, אל הרוח. למעשה, אפשר לסכם את מהותו של מסע זה בכך, שבתחילתו האדם תופס את עצמו כמי שעושה מסע רוחני. במהלך המסע מתרחשת טרנספורמציה שבמהלכה הוא עובר חיבור שלם לרוחו. הוא רואה שלזמן מסוים קיבל גוף ואישיות, ושהנו בעצם רוח העושה מסע

בממד אנושי זה. למעשה גופנו ונפשנו (אנושיותנו) הם מעטפת, שבמסגרתה אנו עושים מסע זה, ולזמן מה אפשר להתייחס גם אליה כאל עצמנו.

האם ניתן לפתח אותה? בהחלט! האם התפתחות אישית זו היא מסע רוחני? בהחלט לא! אין בכך לומר שהתפתחות אישית הינה דבר שלילי או חסר ערך. להיפך, מכיוון שהמפגש בינינו נעשה בעזרת האישיות והגוף, הרי שיש חשיבות רבה ביותר להתפתחותם ובריאותם. יחד עם זאת, מן הראוי להפנים את התובנה **שהמסע הרוחני מוביל אותנו אל מעבר להם**. ברצוני להדגיש שוב את החשיבות שיש לאנושיות זו ככלי רכב עבור הרוח, ומתוך כך את חשיבות העבודה שלנו המטפלים בהבראת, תחזוק וטיפול כלי זה. ברם, המסע לטיפול העצמי ולהפיכתנו לאנשים טובים יותר ויותר אינו מסע רוחני.

מאחר שצרוף המילים "מסע רוחני" נשמע טוב במיוחד ב"עידן החדש", מדביקים אותו כמעט לכל דבר. כל מה שנעשה על מנת להעצים את האגו, הנפש (mind) והאישיות, גם אם הוא חיובי, אינו מסע רוחני. תחומים שונים השיכים לעידן החדש כמו פיתוח חוש שישי, אסטרולוגיה, תקשור, עבודה אנרגטית, הילינג, וכן כל מקצועות הרפואה ההוליסטית אינם מהווים מסע רוחני. הם בהחלט חלק מהמסע האנושי שלנו וחשיבותם אינה מוטלת בספק.

המסע הרוחני מצביע אל מעבר לכל אלו, ורק מי שפועל על מנת לנוע מעבר אליהם יכול לומר שהוא מצוי במסע רוחני. הוא אינו עוסק בצבירה כלשהי של נכסים. גם לא נכסים אינטלקטואליים או כישורים חדשים, מידע או כוחות חדשים. המסע הרוחני מפרק אדם מנכסיו, עד שהוא ערום ונקי מכל מה שאינו הוא עצמו.

חזרתי על המילה "מעבר" מספר פעמים וברצוני להפנות את תשומת הלב לכך, שמסע רוחני אינו מבטל ואינו נוגד את האישיות והאנושיות. מדובר **בהתרחבות** של ההווה והחוויה אל מעבר לאנושיות, כך שהיא נכללת ונחווית כחלק ממי שאנחנו, ואינה מהווה יותר רק מי שאנחנו.

קיימת תמימות דעים בין אנשי הרוח השונים באשר לקשר בין הגוף לרוח (לא הנפש). רובנו מסכימים, שהגוף הנו כלי לרוחו של האדם. דהיינו, **שהגוף נועד לשרת את הרוח** ולא להיפך. מכאן שהטיפולים השונים בגוף נועדו על מנת לסייע למסעו הרוחני של האדם.

למה נקודה זו חשובה? מכיוון שבתקופתנו אנשים רבים פונים לתחום הרפואה ההוליסטית ונספחיה, מבלי שיש להם עניין במסע רוחני. עם זאת, הם נחשפים לנושא זה כמעט בעל כורחם, ומוצאים עצמם במגע עם חלקים ממנו בצורה כזו או אחרת. עקב כך הם מתבוננים אל המסע הרוחני מהכיוון ההפוך. מהכיוון של מה הרוח יכולה לעשות למען הגוף: "מה זה יתרום לטיפול שלי?". מבחינתו של המתרגל הרוחני זה גובל ב"חילול הקודש". הרוחני, הנעלה, הנשגב, הופך למשרתם של תהליכים ארציים, פיזיים.

כמתרגל רוחני וכמורה היה עלי ליישב נושא זה ביני לבין עצמי כאשר התלבטתי בשאלה האם בכלל לחשוף את תלמידי לתכנים רוחניים. לא לעשות זאת היה מבחינתי החמצה אדירה ואף חטא כפול, הן מול דרך חיי וה"אני מאמין" שלי כאדם ומטפל, והן מול שיטת הטיפול אותה אני מלמד, הכרוכה בתרגול רוחני מימי היוולדה ונלמדה בעיקר במנזרים. עם זאת, חששתי שרבים לא ידעו להעריך את האוצר שטמון במסע זה, ושלכן אבזבז את האנרגיה והזמן שלי ושלהם. במהלך השנים אכן פגשתי כאלו, אך גם תלמידים שהעריכו ונפתחו לפן הנוסף שחיברתי לטיפול עצמו. מן הראוי לציין, שמבט אל נבכי ההיסטוריה מראה שהדרך הטיפולית הייתה שזורה בדרך רוחנית אצל מרבית המטפלים הקדומים.

אומר את אשר אני אומר לתלמידי: אף אדם לא יעשה מסע רוחני רק כדי לשפר את יכולתו כמטפל. לכן, ההשפעה של מסע זה על הטיפול לעולם לא תהייה מטרה בפני עצמה אלא בבחינת תופעת לוואי. יחד עם זאת, לא נפחית מעוצמתה של תופעה לוואי זו. כל בר דעת יסכים שהיה מעדיף לטפל במטופליו מתוך חיבור אל מקור כוח החיים ולהיות לו לצינור, תוך שהוא מזמן לטיפול את השראתם וחוכמתם של דורות המורים שקדמו לו, על פני טיפול המסתמך על כוחותיו האישיים בלבד.

המסע הרוחני מוביל אותנו לזיהוי וחיבור לזהותנו האמיתית והמקורית. לזהות זו שהיא "האני הטהור" הגרעיני שלושה היבטים שהנם: תודעה טהורה, הוויה טהורה ואהבה טהורה. לפגוש ולהיות מי שאנחנו באמת, ומהמקום הזה להתמזג עם המקור שממנו באנו, הנה תמציתו של המסע הרוחני. כל אחד מההיבטים הוא כעין שער, שבתחילה מחפשים אותו וכשהוא נמצא המתרגל מתדפק עליו עד שהוא נפתח והוא עובר בו. לשלושת השערים של המסע הרוחני יש השפעה גם במרחב ובתהליך הטיפול.